

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 569/2015
03.06.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић Момировић, Марине Говедарица, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца В.Ц. из Б.П., чији је пуномоћник А.В., адвокат из Н.С., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова Републике Србије, чији је законски заступник Државни правобранилац из Београда, ради накнаде трошкова превоза, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2197/14 од 24.09.2014. године, на седници одржаној 03.06.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној ревизији, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2197/14 од 24.09.2014. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2197/14 од 24.09.2014. године.

Образложење

Основни суд у Новом Саду, пресудом П1 1250/12 од 05.06.2014. године, обавезао је тужену да плати тужиоцу на име неисплаћене накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада укупно 49.545,17 динара, са законском затезном каматом на одређене новчане износе (све ближе одређено у изреци пресуде), као и да накнади тужиоцу трошкове поступка од 89.450,81 динар.

Апелациони суд у Новом Саду, пресудом Гж1 2197/14 од 24.09.2014. године, одбио је жалбу тужене и потврдио пресуду Основног суда у Новом Саду П1 1250/12 од 05.06.2014. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у име тужене, ревизију је благовремено изјавио њен законски заступник, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је у границама својих овлашћења на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), а у вези члана 23. Закона о изменама и допунама Закона о

парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 55/14), оценио да ревизија тужене није изузетно дозвољена.

Наиме, Врховни касациони суд је у пресуди Рев2 1405/2013 од 04.06.2014. године и решењу Рев2 1018/2014 од 01.10.2014. године (овим решењем је прихваћено одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 7405/2013 од 09.01.2014. године, као изузетно дозвољеној и укинута пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 7405/2013 од 09.01.2014. године и пресуда Основног суда у Пожаревцу, Судска јединица у Жабарима П1 418/10 од 01.11.2013. године, и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење), изразио правно схватање по коме је признато право на накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада. У конкретном случају за тражени период наведено право тужиоцу припада на основу члана 3. Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника („Сл. гласник РС“, број 86/07, са изменама и допунама). Како је правоснажна пресуда, побијана ревизијом донета у складу са важећим правним схватањем Врховног касационог суда и већинском судском праксом не постоји потреба за одлучивање по посебној ревизији тужене ради уједначавања судске праксе нити новог тумачења права.

Поред тога, због учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, као и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, законских разлога на који се у образложењу у ревизији указује, услед разлике између укупно траженог износа од 34.699,60 динара и досуђеног износа од 49.545,70 динара, ревизија се не може изјавити на основу одредби члана 407. ЗПП, па се у том делу не може ни ценити изузетна дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 404. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, а у вези члана 413. ЗПП, па је утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Тужба је поднета 22.08.2012. године. У тужби је назначена вредност предмета спора од 54.230,00 динара. Тужилац потражује од тужене за период од 01.06.2009. године до 30.04.2011. године, на име неисплаћених трошкова укупно 48.400,00 динара. Тужилац је поднеском од 28.03.2013. године, смањило тужбени захтев на укупан износ од 34.699,60 динара. У уводу првостепене пресуде као вредност предмета спора назначен је износ од 49.545,17 динара.

Одредбом члана 441. ЗПП је прописано, да, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде од 49.545,17 динара као главног захтева не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, (рачунајући да је 22.08.2012. године, 1 евро износио 117,8354 динара и вредност предмета спора побијаног дела изражена у еврима износила 420,4608 евра), то ревизија тужене није дозвољена, на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**